

Foto: Jan Erik Solberg Johansen

Symboler som bærer liv

Når vigslede prester, diakoner og kateketer deltar i gudstjenesten bærer de liturgiske klær: alba (også kjent som "prestekjole") og stola — båndet som henger over skuldrene i den aktuelle liturgiske fargen. Både albaen og stolaen er i seg selv meningsbærende, og stolaen skal i tillegg være utstyrt med broderte symboler: I nakken skal det være et kors, og på fremsiden kan det være et eller flere motiver som skal formidle noe fra evangeliene. Vår tradisjon er rik på vakre symboler, og som regel har de opphav i Bibelens fortellinger. Når jeg skriver denne andakten, handler søndagens tekst om såkorn. Det er et av de mange motivene kirken bruker i alt fra kirketekstil og glassmalerier, til salmediktning og forkynnelse, for å formidle at noe kan vokse frem og bære frukt der evangeliet blir hørt. Slik såkorn faller i god jord og bærer frukt når det får vokse opp, slik vil Guds ord gi vekst til tro når det blir tatt imot av åpne hjerter. Såkorn blir et kristent symbol for den vekst vi ønsker å se i oss selv, og i verden rundt oss.

I disse dager sitter jeg med utformingen av min egen stola og må ta stilling til hvilke symboler som skal få plass på fremsiden av båndet jeg bærer i gudstjenesten. Et av motivene som ofte brukes er aks. Som såkornet brukes også det for å symbolisere vekst. Det kan være fristende å tenke at om hensikten med symbolet bare handler om å kommunisere noe vokser, så kunne man vel bare bruke en pil som for eksempel peker oppover? Ville ikke det være tydeligere? Men slik er det sjeldent med symbolene vi bruker i vår tradisjon. De refererer som regel ikke til noe abstrakt, men bærer i seg selv meningen motivet ønsker å kommunisere. Aks og såkorn peker ikke på en idé om vekst, men på en virkelighet de selv deltar i. De viser til liv som spirer, til jord, arbeid, tid og tålmodighet — men også til livets gave. Såmannens arbeid, har derfor ikke bare en overført betydning. Duen i glassmaleriene er selv en levende skapning. Flammen fra det levende lyset lyser faktisk opp det mørke rom, og gir varme. Kristne symboler viser ikke bort fra verden, men dypere inn i den. Vår tro handler ikke om noe fjernt og abstrakt, men om livet slik vi faktisk møter det — i det som gror, modnes og bærer frukt rundt oss. I symbolene vi har på våre vegger og drakter, kan vi møte den samme sannheten som naturen allerede forkynner: Slik Gud gir liv til alt som vokser og lever, slik gir Gud også liv til vår tro.

Hva skjer i februar

- 10.02 17:30 "Bønn for verden" i kapellet
- 11.02 17:00 Konfirmantsamling
- 13.02 18:00 Tweens
- 15.02 11:00 Feller gudstjeneste i Tanum
- 18.02 18:00 Askeonsdag i Tanum
- 22.02 11:00 Felles gudstjeneste i Helgerud
- 23.02 19:00 Menn-mat-prat
- 24.02 19:00 Foredrag i Tanum «Kristendom i det politiske USA – og hos oss!»

Faste aktiviteter

Tirsdag

- 11:00 Babysang med lunsj
- 16:30 Tirsdagsmiddag
- 17:15 Hoppetitten barnekor

Onsdag

- 11:00 Åpent hus
- 18:00 DIY - kreativkveld for ungdommer

Torsdag

- 17:30 Speideren

Søndag

- 11:00 Gudstjeneste

Foto: Jan Erik Solberg Johansen

Vigsling av Dan-Thomas

Det ble en høytidelig og gledelig dag i Oslo Domkirke søndag 1. februar, da Dan-Thomas Tveita ble vigslet til tjeneste som kapellan i Helgerud menighet. Prost Ingeborg Sommer og sokneprest Margrete Telhaug deltok, og en god flokk fra Helgerud menighet var til stede under gudstjenesten. Dan-Thomas har jobbet hos oss som vikarprest siden september og gleder seg over å fortsette i kapellantjenesten, nå som fast ansatt.

Foto: Pål Kristian Balstad

Bønn for verden

Mange mennesker føler på usikkerheten som situasjonen i verden rundt oss med naturødeleggelse, krig, klimaendringer og politisk uro bringer med seg. Vi føler at vi kan gjøre lite med det. Midt i det er det likevel viktig at vi minner hverandre om at Gud ikke har forlatt verden og oss, og at han er kilden for livet, kjærlighet og alt som det er verdt å leve for. Som en del av arbeidet i grønt utvalg ønsker vi å gjennomføre en regelmessig 'bønn for vår verden'. En gang i måneden inviterer vi menigheten og alle andre som er interessert til en kveldsbønn med sang, lesninger, stillhet og bønn - for vår verden. Vi regner med at kveldsbønnen varer 30-45 min. Neste samling er tirsdag 10. februar kl. 17:30 i tårnkapellet.

Åpent hus

Velkommen til formiddagstreff for alle som ønsker å ha noen å dele tanker og formiddagsmat med.

Vi serverer smørbrød, kaffe, te og vafler for kr. 100,-. Programmet varierer, det kan være både sang, kåseri, foredrag, diktlesing og ofte en andakt. Vi møtes kl 11.00 og slutter ca kl 13.00. Trenger du transport, kan du ta kontakt med kontoret på telefon 67 500 500.

Program for februar

4.02: Tidli. sogneprest Ånund Hardang :
Opplevelser som har gjort inntrykk op meg i mitt arbeid som prest.

11.02: Karneval i barnehagen . Barna synger for oss.

18.02:Wibecke Lie forteller og viser bilder fra øya Flo og fjære

25.02: Berit Robsahm Berg leser fortellinger av Alf Prøysen og vi synger Prøysensanger

Har du lyst på tjeneste?

Menighetsarbeid er noe vi gjør sammen. Vi bidrar på ulike måter for at kirken skal være et godt sted å være og for at Guds ord kan nå ut til flere. Har du lyst til å bidra?

På **Tirsdagsmiddag** er det allerede opprettet tre middagsteam som lager og serverer maten. Staben har ansvar for innkjøp. Vi mangler et siste team. Er dette noe for deg og noen du kjenner? Teamet bidrar med middag ca. én gang i måneden.

Til **Jubileumsfesten** 1. mars trenger vi bidrag til både en god lunsj og kakebord. Ta kontakt med Siri Torgersen (sk852@kirken.no/98267807) om du har mulighet til å bidra med noe.

Kaker i fryseren er alltid kjekt å ha om det f.eks. kommer ekstra mange på kirkekaffen eller ved andre anledninger. Har du anledning til å bake kake eller bakst og legge i fryseren?

På nettsiden kan du melde deg til ulike tjenester.

Askeonsdag

Onsdag 18.februar kl.19:30 er det askeonsdagsgudstjeneste i Tanum kirke, ved Ingvild Prestbø og Tord Gustavsén. Vel møtt!

Foredrag: “Kristendom i det politiske USA – og hos oss”

Temakveldene i Tanum dette semesteret har som hovedoverskrift: Hvor står kristendommen i vår urolige tid? Tirsdag 24. februar kl 1930 får vi besøk av Trond Bakkevig med temaet: «Kristendom i det politiske USA – og hos oss!» Donald Trump hadde neppe blitt president om det ikke var for støtten fra evangelikale kristne. Det har bidratt til å politisere kristenlivet i USA. I Norge har vi langt på vei blitt spart for at dette skjer, men, er det tegn til at det skjer? Vel møtt til en spennende kveld!

Kantoren er tilbake på krakken

Det er en glede å ønske Tim Stern tilbake etter pappapermisjon. Tim starter å jobbe 17. februar.

Foto: Jan Erik Solberg Johansen

Jubileumsfest

I gudstjenesten 1.mars feirer vi at det er 50 år siden Helgerud menighet ble opprettet. I 1860 var Asker og Bærum en kommune med et folketall på 8400. Hundre år senere, da Bærum for lengst var blitt en kommune, var folketallet 55 425. Tanum og Bryn kirker hadde ikke lenger kapasitet til å huse alle innbyggerne, og den 1. januar 1976 ble Vestre Bærum menighet delt i tre: Tanum, Bryn og Helgerud.

Helgerud menighet hadde ikke eget kirkebygg, men fikk i første omgang tildelt Sandvika kirke (som nå huser Pinsekirken) som interimskirke mens ny kirke ble planlagt og oppført.

Vi feirer jubileet med en festgudstjeneste hvor historien, hverdagskirken, og framtiden er i fokus. Etterpå blir det menighetsfest med deilig lunsj og festkaker, musikalske refleksjoner over menighetsjubileum av Wolfgang Plagge, åresalg med fine premier, og godt fellesskap!

Alle i soknet er invitert og hjertelig velkomne på feiring!

Design: Bår Kristian Bø

Til lys og ved

Til Lys og ved står det på to tre-bøsser med solide jernbeslag som henger i inngangspartiet til Helgerud kirke. Sammen med en vakkert utført salmetavle utgjør disse gjenstandene forbindelseslinjene til Sandvika kirke, som var menighetens første kirke fra 1976, da Helgerud menighet ble utskilt fra Vestre Bærum menighet.

Selv om dette utgjør en kort historisk horisont har selve plasseringen en betydning som har røtter langt tilbake til vår kirkes historie. Det at vi, når vi kommer til kirken, straks blir minnet om at noen av oss trenger litt ekstra til lys og varme, var uttrykk for en teologi og forståelse av troen som vokste frem i forbindelse med Reformasjonen. Den danske biskopen Peder Palladius, som var biskop på Sjælland og også i Norge, forsøkte å bæte på en skakk-kjørt katolsk teologi, som hevdet at almisser til de fattige kunne sees på som en "god gjerning" som kunne forkorte tiden i skjærsilden.

Oppgjøret med "gjerningsrettferdighet" er kanskje det viktigste teologiske bruddet med katolisismen som reformasjonen skapte. Palladius' argument var at vi blir frelst av tro alene, ikke av å gi penger til de fattige. Man skal ikke hjelpe den fattige for å redde sin egen sjel, men fordi man elsker sin neste. Kjærligheten til de fattige skulle være en frukt av troen, ikke en betaling for frelse.

Selv om han var streng mot "uærlige" tiggere, brukte Palladius ofte Matteusevangeliet (kapittel 25) som argument: "Det dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, gjorde dere mot meg." Han lærte at når man møtte en "verdig" fattig, møtte man Kristus selv. Å la en hjelpeløs person sulte var derfor en direkte synd mot Gud, fordi man avviste Kristus i hans minste skapninger.

Palladius instruerte derfor menighetene om at fattigblokken skulle stå fastspent ved hovedinngangen til kirken. Alle som gikk inn i Guds hus, skulle bli minnet på sin plikt overfor de fattige med én gang de trådte over dørstokken. Den skulle stå slik at ingen kunne unngå å se den. Det fungerte som en visuell påminnelse om at tro og nestekjærlighet hører sammen.

Så får også vi i Helgerud denne påminnelsen når vi kaster et blick på de gamle klenodiene, en påminnelse som også kan prege jubileumsåret.

Bestemoren med det store hjertet

For mange år siden kom en bestemor bærende på et lite barn til Lovsangshjemmet. I armene hadde hun lille Five, barnebarnet sitt. Hun spurte om det fantes en ledig plass i barnehagen. Det var lett å se at livet ikke var enkelt: hun hadde ansvaret alene for to barnebarn, og det lille hun tjente, kom fra å samle og selge søppel.

Five fikk plass med en gang. De ansatte forstod at her trengtes hjelp, og bestemoren og den lille familien ble snart en del av Lovsangshjemmets hverdag. Etter hvert ble to små barnebarn til overlatt til henne rett etter fødselen, og når de var gamle nok så begynte de i Lovsangshjemmets barnehage. Bestemoren hadde aldri fått gå på skole selv, og hennes store drøm var at barnebarna skulle få en utdanning, og med det et enklere liv enn det hun hadde hatt. Hver dag fulgte hun barna til barnehagen. Hun levde for at barnebarna skulle ha det bra. Lovsangshjemmet ble et viktig støttemiljø; barna fikk gratis barnehageplass, støtte til skolelunsj, og tett oppfølging fra ansatte som så dem, hørte dem og heiet på dem.

Den eldste jenta, Bai var for gammel til å begynne i barnehagen, men var aktiv på Lovsangshjemmets fritidsklubb. Hun slet på skolen og ble ertet fordi hun ikke kunne lese. På fritidsklubben opplevde hun mestring for første gang. Her fikk hun undervisning i engelsk, og hun lærte å lese engelske ord før hun lærte å lese Thai. Hun var flittig, møtte opp hver gang, og strålte av stolthet da hun klarte å lese sin første tekst. Hun lærte også å spille fiolin på Immanuel musikkskole, fikk nye venner, og begynte å tro på seg selv.

Etter hvert ble det klart at Bai trengte et mer stabilt miljø for å fullføre skolegangen, og noen som kunne hjelpe henne med skolearbeid. Et ektepar som var ledere i speideren i Immanuel kirke, hvor Bai var aktiv, inviterte henne til å bo hos seg. Det ble et vendepunkt. Med støtte og trygghet fra fosterfamilien fullførte hun videregående og tok til slutt en bachelorgrad i engelsk; både hennes og bestemors store drøm gikk i oppfyllelse.

Men det er ikke bare Bai som har satt spor. Alle barnebarna har kjempet sin egen kamp, og Lovsangshjemmet har fulgt dem tett med tålmodighet, trofasthet og kjærlighet. Five var lenge en stor bekymring for familien, og bestemoren levde med en konstant frykt for henne. Allerede som niåring sluttet hun på skolen, og hun ble trukket inn i et miljø hvor mange sniffet lim. Ansatte fra Lovsangshjemmet besøkte familien jevnlig, snakket med Five, og forsøkte gjentatte ganger å få henne tilbake på skolen. Da Five sluttet, ble det også vanskelig å motivere de to yngste barna til å fortsette på førskolen og skolen, noe som satte hele familiens utdanningsmuligheter på spill.

Bestemoren ga aldri opp håpet for barnebarna. Hun samlet søppel for å bidra med det hun kunne, og hentet gratis mat fra en lokal stiftelse for å kunne gi barnebarna mat.

Lovsangshjemmet har stått sammen med familien hele veien. Barna fikk ikke bare praktisk hjelp, men et fellesskap. Et sted der de ble sett, elsket og oppmuntret til å drømme.

I dag er livet annerledes. Bestemoren kan ikke lenger arbeide og er avhengig av rullestol, men hun er omgitt av kjærlighet og omsorg fra barnebarna, som alle hjelper til akkurat slik hun i alle år har stått på for dem. I høst ble Bai ferdig med sin bachelorgrad, noe som ble feiret i Immanuel kirke en søndag i November, på en gudstjeneste der også bestemoren ble døpt, en stor og rørende dag for hele familien og alle som har fulgt familien tett. Historien om bestemoren med det store hjertet minner oss om hvor mye kjærlighet og trofasthet kan bety. Hun som aldri lærte å lese, har gitt fire barnebarn muligheten til en framtid med utdanning, håp og verdighet. Lovsangshjemmet har vært en del av reisen hele veien, og sammen har de vist at ingen er for fattig til å drømme, og ingen drøm er for stor til å bli virkelig.

